

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 27Co/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124210720
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6124210720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košču a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jozefa Angeloviča v právnej veci žalobcu: O. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX B., právne zastúpený: JUDr. Michal Hargaš, advokát so sídlom Sasinkova 9, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, proti žalovanému: V. B. J., advokát, nar. XX.XX.XXXX, K. XX, XXX XX B., právne zastúpený: JUDr. Kišeľak, s.r.o. so sídlom Weberova 8, 080 01 Prešov, IČO: 53 916 425, za účasti intervenienta: N. poisťovňa, a.s., O. R. Q., so sídlom ul. O. 4, XXX XX Z., R.: XX XXX XXX, o zaplatenie 1 507,62 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29 C/19/2024 - 159 zo dňa 09.12.2024 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie .
- II. Žalovanému proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom v konaní o zaplatenie 1.507,62 Eur s príslušenstvom rozhodol takto

I. Žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

III. Vo vzťahu žalobcu a intervenienta nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že sa žalobou doručenu Okresnému súdu Prešov dňa 28.11.2018 domáhal voči žalovaným v 1. až 4. rade zaplatenia sumy 75 000 EUR titulom peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj povinnosti zaplatenia 500 USD vrátane trov konania. Vo vyššie uvedenej právnej veci sp. zn. 32 C/57/2018 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb 11.09.2017. S poukazom, že žaloba vo vyššie uvedenej právnej veci bola podaná z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, za ktorú zodpovedá štát a spoločne a nerozdielne boli na náhradu škody v žalobnom petite zaviazaní aj žalovaní v 1. a 2. rade, teda fyzické osoby, má za to, že neboli tieto v spore pasívne legitimované. Žalobca následne zobral žalobu späť proti žalovaným v 1. a 2. rade, v tejto časti súd konanie zastavil, a následne žalovaným súd priznal náhradu trov konania vo výške 1064,20 eur. Žalobca mal za to, že žalobu žalovaný vypracoval nesprávne a tak mu vznikla vyššie uvedená škoda

ako aj ďalšia škoda vo výške 443,20 eur, pretože po tom čo žalovaný odstúpil od poskytovania právneho zastupovania žalobcu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že zmluvou o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.09.2009 obe strany sporu po poučení zo strany žalovaného sa dohodli na tom, kto bude subjektom, voči ktorým má žalovaný ako právny zástupca žalobcu aktívne uplatňovať, resp. chrániť práva a právom chránené záujmy žalobcu ako klienta. Z uvedeného tak možno dôvodne ustáliť a prijať ten záver, že žalobca ako klient žalovaného bol už pri poskytnutí prvého úkonu právnej služby upovedomený a poučený o tom, že pri podaní žaloby o náhradu škody môže ako žalovaný vystupovať len štát, resp. orgány konajúce v mene štátu. Žalobca aj napriek uvedenému výslovne žiadal a trval na tom, aby ako žalovaní vystupovali nielen orgány konajúce v mene štátu, ale aj fyzické osoby, ktorých konaním podľa žalobcu malo dôjsť k vzniku škode na jeho strane.

4. Nie činnosťou žalovaného došlo k vzniku škody na strane klienta, ale jedine v dôsledku vykonania úkonu v súdnom konaní pod sp. zn. 32C/57/2018, teda konaním žalobcu, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu realizoval čiastočné späťvzatie žaloby voči žalovaným v 1. a 2. rade, v dôsledku čoho došlo k zastaveniu súdneho konania voči týmto dvom subjektom, až ktoré samo o sebe založilo právny základ predpokladu na to, aby súd samostatným uznesením priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov. Pokiaľ ide o druhú časť súdne uplatneného nároku, tento nie je možné rovnako ako predchádzajúci čiastočný nárok posúdiť ako dôvodný. Bolo slobodným rozhodnutím žalobcu, ak sa tento rozhodol, že v ostatnom konaní bude realizovať práva mu prináležiace v uvedenom súdnom konaní cestou iného právneho zástupcu. Na druhej strane si musel byť žalobca vedomý toho, že tento výkon práva cestou nového právneho zástupcu je odplatný a teda bolo na jeho zodpovednosti to, či do daného záväzkového odplatného právneho vzťahu vstúpi alebo nie. Nemožno preto prenášať zodpovednosť za svoje rozhodnutia na žalovaného a tomuto nemožno pričítať to, že sám žalobca sa rozhodol vstúpiť do záväzného odplatného vzťahu. Zároveň voči predmetnému nároku vzniesol námietku premlčania.

5. Súd I. inštancie na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, výsluchom žalovaného, svedka W. B. J., oboznámením zmluvy o poskytovaní právnych služieb, oboznámením obsahom spisu 32C/57/2018 a 9C/7/2020, elektronickou komunikáciou, predžalobnou výzvou, zápisnicou zo zmierovacieho konania, ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav.

6. Strany sporu dňa 11.09.2017 uzatvorili zmluvu o poskytnutí právnych služieb v predmete zastupovania v trestnom konaní vedenom na základe podnetu na trestné stíhanie klienta ako poškodeného s poukazom na predchádzajúce trestné konanie vedené na Obvodnom oddelení Policajného zboru B. - juh pod č. J.:T.-XXX/JU-PO-XXXX a v občianskom konaní o ochranu osobnosti a náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na zastavené trestné konanie.

X. V čl. II. zmluvy sa strany dohodli, že ako odporcovia budú uvedení M. republika zastúpená W. vnútra SR, Q. prokuratúra, V. B. a B. W..

8. Žalovaný ako právny zástupca žalobcu v konaní 32C/57/2018 vedenom na Okresnom súde Prešov dňa 28.11.2018 podal žalobu s označením ako žalovaného v 1. rade V. B., žalovaného v 2. rade B. W., žalovaného v 3. rade M. republika - Q. prokuratúra SR a žalovaného v 4. rade M. republika, - W. vnútra. B. žalobou sa žalobca mal voči označeným žalovaným domáhať zaplatenia peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 75 000 EUR, ako aj náhrady škody vo výške 500 USD.

9. Z obsahu žaloby nesporne vyplýva, že pasívna legitímácia označených žalovaných v 3. a 4. rade bola odvodená zo zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, čo nesporne vyplýva zo strany 6 a 7 žaloby. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že orgány verejnej moci reprezentované Okresným riaditeľstvom PZ - odbor kriminálnej polície B., ako aj T. prokuratúrou B. viedli proti žalobcovi trestné stíhanie, ktoré v konečnom dôsledku vyústilo k preukázaniu jeho nevinu a tak k zastaveniu trestného stíhania (dôkaz spis T. oddelenia B. zboru B. - juh J.:T.-XXX/JU-PO-XXXX).

XX. Uznesením Okresnej prokuratúry zo dňa 28.07.2016 pod sp. zn. 2Pv/185/2016/7707 bolo trestné stíhanie postúpené na prejednanie priestupku T. úradu B., ktorý rozhodnutím zo dňa 06.02.2017 pod č.

OU-PO-T konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zastavil z dôvodu, že spáchanie priestupku, o ktorom sa koná nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

11. Zo strany 9 podanej žaloby vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol voči žalovaným fyzickým osobám právne kvalifikovaný ako nárok podľa § 442 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Pasívna legitímácia fyzických osôb bola daná tým, že boli vypočutí ako svedkovia v postavení poškodených, pričom vo vzťahu k osobe žalobcu uviedli nielen difamujúcu informáciu, ale výslovne napriek poučeniu v súlade s dikciou ust. § 131 Trestného poriadku a berúc na vedomie následky prípadnej krivej svedeckej výpovede uviedli výslovne nepravdivé údaje, ktoré orgány činné v trestnom konaní nekriticky prevzali a následne postupovali vyššie špecifickým spôsobom.

12. Žalovaný podaním zo dňa 05.02.2019 oznámil žalovanému odkazom na ustanovenie § 22 zákona č. 586/2003 Z.z. odstúpenie od zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.09.2017 s poukazom na pracovnú vyťaženosť a narušenie nevyhnutnej dôvery.

13. Žalobca podaním zo dňa 14.02.2019 písomne oznámil žalovanému nesúhlas s odstúpením od zmluvy.

14. Podaním zo dňa 03.04.2019 právny zástupca žalobcu v konaní 32C/57/2018 o náhradu škody zobral žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade späť bez uvedenia dôvodu a zároveň uvedeným podaním upravil žalobu voči označeným žalovaným v 3. a 4. rade.

15. Súd I. inštancie uznesením zo dňa 22.11.2019 v konaní 32C/57/2018 zastavil konanie voči žalovaným v 1. a 2. rade a zároveň týmto priznal nárok na náhradu trov konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.12.2019.

16. Vyšší súdny úradník uznesením zo dňa 05.02.2020 pod sp. zn. 32C/57/2018-2011 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania vo výške 2 842 EUR.

17. Súd I. inštancie uznesením zo dňa 27.01.2022 pod sp. zn. 32C/57/2018-330 s dátumom právoplatnosti 09.03.2022 zmenil vyššie uvedené uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 1 064,20 EUR.

18. Žalobca dňa 19.12.2022 adresoval žalovanému predžalobnú výzvu na náhradu škody s uvedením, že žaloba v konaní 32C/57/2018 bola podaná z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, za ktorú zodpovedá štát a spoločne a nerozdielne boli na náhradu škody v žalobnom petite zaviazaní aj žalovaní v 1. a 2. rade, teda fyzické osoby, ktoré nemali v spore pasívnu legitímáciu. Vzhľadom na uvedené, ako aj skutočnosť, že žalovaní z uvedeného dôvodu vzniesli námietku nedostatku ich pasívnej legitímácie, zobral žalobca žalobu voči nim späť a bol zaviazaný na náhradu trov konania. S poukazom na uvedené má preto za to, že žaloba bola vypracovaná nesprávne a to z titulu nezlučiteľnosti žalovaných fyzických osôb súčasne so žalovanými štátnymi inštitúciami.

19. Medzi stranami prebehlo aj zmierovacie konanie, ktoré sa uskutočnilo v súlade s ustanovením § 29 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z., zo záverov ktorého vyplýva, že k uzatvoreniu zmiery medzi stranami sporu nedošlo.

20. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že žalobcu obhajoval na základe zmluvy o poskytnutí právnych služieb niekedy v roku 2016 pre skutok, ktorý mu bol kladený za vinu na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Po znaleckom dokazovaní, výsluchom svedkov došlo k postúpeniu predmetnej veci na prejednanie na priestupok. Od roku 2016 do roku 2019 boli medzi stranami sporu nadštandardné vzťahy a žalobcovi boli poskytnuté korektné služby. Skutočnosť, že boli medzi nimi korektné vzťahy svedčia aj realizované konzultácie, skutočnosť, že si prečítal dôsledne uznesenie o vznesení obvinenia, bol prítomný pri výsluchu svedkýň a o tom, aký bol vzťah žalobcu k ženám sa bližšie vzhľadom k advokátskemu tajomstvu vyjadrovať nebude. Pri jednej takejto konzultácii si žalobca preštudoval žalobu podanú podľa zákona č. 514/2003 Z.z., kde bol prítomný aj jeho syn. O žalobca začal zvyšovať hlas, že slečne B. a pánovi W. to nemôže len tak prejsť. On osobne nevidel dôvod komplikovať si dôkaznú situáciu

za stavu, keď na strane štátu bola objektívna zodpovednosť povinnosťou uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii nemajetkovej ujmy vo vzťahu k fyzickým osobám. Upozorňoval žalobcu, že na ňom bude dôkazné bremeno takéhoto tvrdenia. Súdu predložil mail zo dňa 26.06.2018 zaslaný od žalobcu, v prílohe ktorého mu zaslal hlavné body žaloby s tým, že sa stretnú za účelom upresnenia korektúr a podpísania žaloby, ktorá bola následne odoslaná žalobcovi. Nechápe prečo došlo k späťvzatiu žaloby, keďže z hľadiska objektívneho práva nie je vylúčené podanie takejto žaloby titulom nemajetkovej ujmy ako vo vzťahu k štátu, tak aj vo vzťahu ku konkrétnym fyzickým osobám, pričom došlo k opätovnému podaniu takejto žaloby. Z mailovej komunikácie z 26.06.2018 nesporne vyplývajú jednoznačné pokyny žalobcu na spracovanie žaloby aj voči fyzickým osobám. V konkrétnej veci tak bol viazaný výlučne príkazom a pokynom žalobcu na to, aby doplnil žalobu aj vo vzťahu k týmto dvom fyzickým osobám a za týmto účelom musel zabezpečiť doplnenie ďalších dôkazov. So žalobcom sa dohodol, že tento bude zastupovať od začiatku trestného stíhania až do ukončenia konania o náhradu škody. Bol však nútený od zmluvy odstúpiť, keďže žalobca začal paralelne viesť trestné konanie voči jeho dlhoročnému klientovi a priateľovi a preto z opatrnosti od zmluvy odstúpil.

21. Zo spisu vedeného na Okresnom súde B. pod sp. zn. 9C/7/2020 nesporne vyplýva, že žalobca voči žalovaným, pôvodne označeným v konaní 32C/57/2018 podal žalobu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vyššie uvedeným trestným stíhaním žalobcu vedeného Obvodným oddelením B. zboru B. - juh: J.:T.-XXX/JU-PO-XXXX. Pasívnu legitimáciu odôvodnil tým, že títo podali na osobu žalobcu trestné oznámenie a následne boli vo vyššie špecifikovaných trestných konaniach vypočítaní v procesnom postavení poškodených, pričom vo vzťahu k osobe žalobcu uviedli nielen difamujúce informácie, ale napriek poučeniu v súlade s dikciou ust. § 131 Trestného poriadku a berúc na vedomie následky prípadnej krivej svedeckej výpovede uviedli nepravdivé vyjadrenia, ktoré orgány činné v trestnom konaní nekriticky prevzali a následne postupovali vyššie špecifikovaným spôsobom.

22. Odôvodnenie uvedenej žaloby v bode III. vo svojej podstate kopíruje dôvody uvedené v žalobe v konaní vedenom pod sp. zn. 32C/57/2018 uvedené na strane 9 až 11.

23. Súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 05.10.2002 pod sp. zn. 9C/7/2020 žalobu žalobcu zamietol.

24. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy konštatoval, že došlo k premlčaniu uplatneného nároku s tým, že vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy formou ospravedlnenia uviedol, že žalobca nepreukázal, že žalovaní sa dopustili excesu pri podaní trestného oznámenia alebo pri ich výpovediach formou tvrdení vedome nepravdivých skutočností, teda nepreukázal, že výkonom ich práv a povinností došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany jeho osobnostných práv z dôvodu excesu.

25. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 29.11.2021 pod sp. zn. 8Co/1/2021 s dátumom právoplatnosti 01.01.2022 potvrdil rozsudok súdu I. inštancie vo výrokoch o zamietnutí žaloby v časti, v ktorej súd zamietol nárok žalobcu na ospravedlnenie.

26. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 18 ods. 1-4 zákona č. 586/2003 Z.z., § 22 ods. 1-5 zákona č. 586/2003 Z.z., § 26 ods. 1-4 zákona č. 586/2003 Z.z.

27. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca sa žalobou v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde B. pod sp.zn. 32C/57/2018 domáhal náhrady škody titulom nemajetkovej ujmy vo výške 75 000 EUR a náhrady inej škody vo výške 500 USD voči označeným žalovaným v 1. a 2. rade ako fyzickým osobám a žalovaným v 3. a 4. rade s označením štátu, za ktorého koná príslušný štátny orgán. Uvedenú žalobu podal prostredníctvom právneho zástupcu označeného žalovaného na základe zmluvy o poskytnutí právnych služieb dňa 11.09.2017. Predmetnou zmluvou žalobca splnomocnil žalovaného k zastupovaniu v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení Policajného zboru B.-juh pod J.:T.-XXX/JU-PO-XXXX, ako aj k zastupovaniu v občianskom právnom konaní o ochranu osobnosti a náhradu škody a nemajetkovej ujmy s poukazom na zastavené vyššie uvedené trestné konanie s tým, že v zmysle čl. 2 zmluvy mali byť ako žalovaní označení Slovenská republika v zastúpení W. vnútra, Q. prokuratúra a fyzické osoby V. B. a B. W..

28. Žaloba mala byť vo veci podaná na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v zmysle ktorého za takúto škodu zodpovedá výlučne štát a nie fyzické osoby označené v žalobe. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade vzniesli

námietku nedostatku pasívnej legitímácie, žalobca zobral žalobu voči nim podaním zo dňa 03.04.2019 späť a súd I. inštancie v konaní 32C57/2018 uznesením zo dňa 22.11.2019 konanie voči nim zastavil.

29. Na základe uznesenia súdu I. inštancie zo dňa 27.01.2022 pod sp. zn. 32C/57/2018 mu v konaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania bola uložená povinnosť zaplatiť úspešným žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 1 064,20 EUR, ktorú zaplatil 07.04.2022.

30. Žalobca mal za to, že škoda mu vznikla zaplatením vyššie uvedených trov konania z dôvodu, že žaloba zo strany žalovaného bola vypracovaná nesprávne a to z titulu nezlučiteľnosti žalovaných fyzických osôb so žalovanými štátnymi inštitúciami v prípade uplatnenia si nároku na náhradu škody na základe zákona 514/2003 Z.z. Ďalšia škoda mu vznikla z dôvodu, že žalovaný 05.02.2019 odstúpil od poskytovania právnej služby v súdnom konaní 32C/57/2018 Z.z., prečo bol nútený splnomocniť iného advokáta, čím mu vznikli ďalšie náklady vo výške 433,42 EUR a to za 2 úkony právnej služby, konkrétne prevzatie a prípravu a späťvzatie žaloby vo v veci samej.

31. Na druhej strane žalovaný tvrdil, že uvedená žaloba bola podaná v súlade s pokynmi žalobcu, ktorý trval na označení žalovaného v 1. a 2. rade, ako žalovaných napriek poučeniu, že uvedená žaloba by mala byť podaná iba voči štátu. Následne svoju argumentáciu doplnil tým, že žiadna právna úprava nebránila žalobcovi v prípade, ak došlo k zásahu do jeho osobnostných práv domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy ako voči orgánom verejnej moci, tak aj fyzickým osobám. Mohol tak urobiť ako v samostatných súdnych konaniach, tak aj v jednom súdnom konaní. Povinnosťou žalobcu je v žalobe opísať skutkový stav, pričom jeho právne posúdenie je vecou súdu. Z obsahu žaloby nesporne vyplýva, že k opísaniu skutkového stavu došlo a aj právne vymedzenie nároku bolo v žalobe riadne urobené ako voči orgánom štátu s poukazom na príslušné ust. zákona č. 514/2003 Z.z., tak aj voči označeným žalovaným fyzickým osobám s poukazom na ust. § 442 a § 11 a 13 Občianskeho zákonníka.

32. Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je objektívna zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Táto zodpovednosť je založená na súčasnom teda kumulatívnom splnení 3 predpokladov a to činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.10.2010 pod sp. zn. 3 MCdo/18/2019).

33. Porušenie právnej povinnosti pri výkone advokácie spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Jednou z povinností advokáta je aj jeho povinnosť svedomito chrániť práva a oprávnené záujmy klienta. Svedomitým nie je taký výkon advokácie, ktorý nesie znaky ľahostajnosti, nedostatočného záujmu o klienta, o jeho vec resp., ktorý nezohľadňuje reálny stav veci alebo tento stav nedoceňuje.

34. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom výkonu advokácie (t.j, pokiaľ by nedošlo k pochybeniu advokáta, mohol klient právo úspešne uplatniť).

35. Príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou na strane klienta a konaním, či opomenutím advokáta môže byť daná iba vtedy, ak práve konanie, či opomenutie advokáta je tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody nedošlo. Pri posudzovaní zodpovednosti advokáta za vznik škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie súd ako predbežnú otázku skúma, či by pri riadnom postupe advokáta klient so svojim nárokom na súde uspel, poprípade v akom rozsahu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.11.2010 pod sp. zn. 4Cdo/161/2009 a uznesenie Ústavného súdu SR z 22.10.2015 pod sp. zn. II.ÚS 678/2015).

36. Z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, konkrétne rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod spisovou značkou 5Cdo/196/2009, 4MCdo/15/2010 ako aj 7Cdo/25/2018 nesporne vyplýva, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, musia len uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na

tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbeh) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnú normu.

37. Podľa názoru súdu prvej inštancie z obsahu žaloby v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32C/57/2018 nie je možné vyvodiť jednoznačný závereby žaloba aj voči fyzickým osobám bola podaná na základe zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Kým pri odôvodnení pasívnej legitímácie orgánov verejnej moci je v žalobe odkaz na zákon č. 514/2003 Z.z., pri fyzických osobách je odkaz na všeobecnú právnú úpravu Občianskeho zákonníka o náhradu škody podľa § 442 a ochranu osobnosti podľa ust. § 11 a 13 Občianskeho zákonníka.

38. Vo vzťahu ku všetkým štyrom žalovaným sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv v konaní týkajúcom sa jeho trestného stíhania vedeného na Obvodnom oddelení Policajného zboru B.-juh pod J.:T.-XXX/JU-PO-XXXX, ktoré bolo následne zastavené. Vo vzťahu k označeným fyzickým osobám neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv odôvodňoval tým, že títo ako svedkovia v postavení poškodených v trestnom konaní voči osobe žalobcu uviedli difamujúcu informáciu a súčasne napriek poučeniu v súlade s dikciou ust. § 131 Trestného poriadku, berúc na vedomie následky prípadnej krivej svedeckej výpovede uviedli výslovné nepravdivé údaje.

39. Samotný žalobca v predmetnej žalobe nepoprel, že mal záujem podať žalobu o náhradu škody nielen voči štátu, ale aj voči fyzickým osobám, vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv ako konaním orgánov štátu, tak aj konaním vyššie uvedených fyzických osôb.

40. Okrem iného, podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný pri spracovaní žaloby v konaní 32C/57/2018 konal v súlade s pokynmi žalobcu, čo nesporne preukazuje ich elektronická komunikácia, ktorou žalobca uviedol jednotlivé body žaloby týkajúcej sa označených fyzických osôb. Aj predložená elektronická komunikácia medzi stranami sporu, obsahom ktorej boli predkladané návrhy zmluvy o poskytovaní právnych služieb, vrátane záverečného návrhu žaloby o náhradu škody následne podanej v konaní 32C/57/2018 nesporne preukazujú, že žalovaný viedol so žalobcom opakované rokovania, týkajúce sa obsahu zmluvy o poskytovaní verejných služieb, tak aj obsahu žaloby o nároku na náhradu škody vrátane nemajetkovej ujmy voči verejným inštitúciám, ako aj fyzickým osobám podľa pokynov žalobcu. Uvedená elektronická komunikácia nevyvracia pravdivosť tvrdenia žalovaného, že žalobcu opakovane pred uzatvorením zmluvy o poskytovaní právnych služieb a podaním žaloby o nároku na náhradu škody upozorňoval na vhodnosť podania takejto žaloby len voči štátu a to aj z dôvodu, že na strane štátu peniaze sú, kým u fyzických osôb to tak nie je. Uvedené skutkové tvrdenie žalovaného bolo preukázané aj svedeckou výpoveďou W. B. J., syna žalovaného, ktorý v rozhodnom období pôsobil ako jeho advokátsky koncipient a osobne sa zúčastnil niekoľkých rokovaní žalobcu so žalovaným, týkajúcich sa predmetnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, vrátane návrhu žaloby pre konanie o náhradu škody.

41. Súd prvej inštancie v ďalšom konštatoval, že zmysle vyššie uvedeného, potom nie sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. § 26 zákona č. 586/2003 Z.z., ktorá mala žalobcovi vzniknúť zaplatením trov konania označeným žalovaným v 1. a 2. rade v konaní 32C/57/2018 po realizácii jeho procesného úkonu späťvzatia žaloby prostredníctvom súčasného právneho zástupcu. Vznik uvedených trov konania si žalobca zavinil sám, pokiaľ procesný úkon späťvzatia realizoval pred tým, než súd I. inštancie ním uplatnený nárok voči žalovaným v 1. a 2. rade právne posúdil minimálne v rámci realizácie procesného postupu predbežného právneho posúdenia podľa § 181 ods. 2 CSP. Okrem iného, z predloženého späťvzatia žaloby v konaní 32C/57/2018 nevyplýva skutkové tvrdenie žalobcu, že dôvodom späťvzatia bola vznesená námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie zo strany žalovaných fyzických osôb.

42. V súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pri posudzovaní zodpovednosti advokáta je povinnosťou súdu vyriešiť ako predbežnú otázku, či pri riadnom postupe žalovaného advokáta v súdnom konaní, v ktorom svojho klienta zastupoval, by klient v spore na súde uspel, poprípade v akom rozsahu.

43. Je nesporné, že žalobca na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/7/2020 opätovne podal žalobu na ochranu osobnosti voči pôvodne označeným žalovaným v 1. a 2. rade v konaní pod spisovou značkou 32C/57/2018, ktorej odôvodnenie bolo v podstate totožné s odôvodnením žaloby v konaní 32C/57/2018.

44. V uvedenom konaní sa domáhal voči označeným fyzickým osobám okrem zaplatenia nemajetkovej ujmy aj ďalšieho nároku a to ospravedlnenia za ich neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv a to difamujúcimi výrokmí realizovanými v rámci trestného konania, v ktorom vypovedali ako svedkovia v postavení poškodených.

45. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 05.10.2020 pod sp. zn. 9C/7/2020 žalobu žalobcu zamietol. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že došlo k premlčaniu uplatneného nároku. Pokiaľ však ide o druhý nárok ospravedlnenia, v tejto časti súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že sa žalovaní dopustili excesu pri podaní trestného oznámenia a pri ich výpovediach v trestnom konaní formou tvrdení vedome nepravdivých skutočností, teda nepreukázal, že výkonom ich práv a povinností došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany jeho osobnostných práv z dôvodu excesu.

46. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 29.11.2021 pod sp. zn. 8Co/1/2021 s dátumom právoplatnosti 01.01.2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, ktorým súd zamietol nárok žalobcu na ospravedlnenie.

47. Pokiaľ obe súdne rozhodnutia konštatovali, že trestnými oznámeniami a výpoveďami vyššie uvedených fyzických osôb v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, potom je možné vyvodiť jednoznačný záver, že žalobca by nebol úspešný ani v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy a to aj v prípade, keby si túto uplatnil v rámci premlčacej doby.

48. Na základe vyššie uvedených skutočností je potom nárok žalobcu na náhradu škody vo výške trov konania, ktoré zaplatil označeným žalovaným v 1. a 2. rade v konaní 32C/57/2018 voči žalovanému nedôvodný.

49. Žalobca si ďalej uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla zaplatením trov právneho zastúpenia súčasnému právnenému zástupcovi v konaní 32C/57/2018 po tom, ako žalovaný odstúpil od zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 11.09.2017 podaním zo dňa 05.02.2019.

50. Z obsahu odstúpenia od zmluvy vyplýva, že žalovaný od zmluvy odstúpil pre pracovnú vyťaženosť a narušenie nevyhnutnej dôvery od zmluvy o poskytovaní právnej služby zo dňa 11.09.2017. Dôvodom odstúpenia podľa vyjadrenia žalovaného bolo paralelné vedenie trestného stíhania na podnet žalobcu voči jeho dlhoročnému klientovi a súčasne priateľovi.

51. Z ustanovenia § 22 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. vyplýva právo advokáta odstúpiť od zmluvy najmä ak sa narušila nevyhnutná dôvera medzi ním a klientom.

52. Pokiaľ v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít porušením právnej povinnosti pri výkone advokácie je existencia takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, potom nie je možné konštatovať, že žalovaný odstúpením od zmluvy postupom podľa § 22 ods. 1 zákona 586/2003 Z.z., teda realizovaním svojho oprávnenia mu priznaného zákonom konal v rozpore s objektívnym právom, preto nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť úhradou trov právneho zastúpenia novozvolenému právnenému zástupcovi za úkon právnej služby prevzatie a príprava právneho zastúpenia, vrátane úkonu čiastočného späťvzatia žaloby realizovaného v konaní 32C/57/2018 je nedôvodný.

53. Pokiaľ ide o rôzne závery právneho posúdenia veci rozhodnutím vo veci samej a predbežného právneho posúdenia, súd I. inštancie poukazuje na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/296/2019, z ktorého vyplýva, že súd I. inštancie nie je viazaný predbežným právnym posúdením veci, nakoľko sa nejedná o záväzný právny názor, ale o právny názor, ktorý je súd oprávnený zmeniť v priebehu súdneho konania.

54. Zmena predbežného právneho posúdenia súdom I. inštancie od jeho konečného právneho posúdenia nemá za následok zásah do práva na súdnu ochranu, keďže sporovú stranu nediskvalifikuje z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané Civilným sporovým poriadkom v ďalšom konaní pred odvolacím súdom (uznesenie Ústavného súdu SR zo 06.07.2022 pod sp. zn. IV. ÚS SR 374/2022).

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca a to včas. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2010 sp. zn. 3 MCdo 18/2009, v zmysle ktorého zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie (§ 21 ods. 2 zákona číslo 132/1990 Zb.) je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Táto zodpovednosť je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch základných predpokladov a/ činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Ďalej uviedol, že citované ustanovenie § 21 ods. 2 zákona číslo 132/1990 sa transformovalo aktuálne do platného a účinného § 26 ods. 1 zákona o advokácii, v zmysle ktorého základné predpoklady zodpovednosti žalovaného za spôsobenú škodu sú splnené, keďže za a/ došlo ku škode na strane žalobcu, to už alebo žalovaného, ktorý na základe plnej moci zo dňa 11.9.2017 žalobcovi poskytol právne služby a zastupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 32 C/57/2018, b/ na strane žalobcu došlo ku vzniku škody vo forme povinnosti nahradit' trovy súdneho konania voči žalovaným v 1/ a 2/ rade, pričom rozhodnutie o náhrade trov je právoplatné a vykonateľné a žalobca bol nútený tieto trovy uhradiť, c/ existuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody pod písmenom b) a činnosťou žalovaného pod písm. a) a to porušenie jeho povinností, ktoré malo za následok vznik škody. Uviedol, že s poukazom na vyššie je uvedené považuje rozhodnutie súdu za nesprávne, pretože v prvom rade je možné konštatovať, že súd prvej inštancie síce vykonal v predmetnej veci dokazovanie no z jeho obsahu nevyvodil správny právny záver, najmä čo sa týka zodpovednosti za škodu na strane žalovaného. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyvážené vyhodnotil dôkazy a selektívne označil dôkazy v neprospech žalobcu, pričom dôkazom prospech žalobcu nevenoval rovnakú pozornosť. S poukazom na doteraz vykonané dokazovanie mal za to žalobca, že v konaní nebola zistená žiadna skutočnosť, prečo by mal žalobca v uvedených a rozhodných skutočnostiach vypovedať nepravdivo a neexistuje tiež žiaden dôvod spochybňovať jeho vyjadrenie ako také. Taktiež má za to, že konajúci súd nedostatočným spôsobom sa vysporiadal s tým, prečo daný dôkaz o elektronickú komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným vyhodnotil v neprospech žalobcu, tak ako je to uvedené v bode 55 rozsudku. Okrem iného poukázal aj na skutočnosť, že ako žalobca nemá právnické vzdelanie a za tým účelom splnomocnil právo žalovaného ako advokáta, aby ho v tejto právnej veci zastupoval a kvalifikovane a procesne správne vypracoval a podal žalobu, resp. žaloby. Žalobca v konaní vystupuje ako spotrebiteľ, pričom jej povinnosťou žalovaného preukázať, že žalobca dostatočným spôsobom poučil o procesný nedostatok samotnej žaloby, respektíve či žalobca napriek tomuto poučeniu na takejto žalobe skutočne trval . Má za to, že žalovaný uvedené tvrdenia nijakým spôsobom nepreukázal a aj preto sa nemôže takýmto spôsobom de facto zbaviť zodpovednosti za vzniknutú škodu na úkor žalobcu. Poukázal že rozhodnutie súdu nebolo riadne odôvodnené, pretože súd podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku musí iného byť aj vysvetlenie súdu, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pritom v citovanom uznesení je zakotvená povinnosť súdu v zmysle, ktorej je konajúci súd povinný dbať, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Má za to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces, preto je žiaduce a nevyhnutné, aby princíp voľného hodnotenia dôkazov nebol zamieňaný z arbitrárnosťou rozhodnutia súdu o konkrétnom procesnom nároku. Má za to, že napadnutý rozsudok nie je správny. Toto rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza okrem iného z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto žiadal, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudok Okresného súdu Prešov zmenil tak, že žalobe vyhovie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % a alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

57. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý v prvom rade uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie pokladá za zákonný a spravodlivý a riadne odôvodnený. Ani jeho výrokom ani jeho odôvodneniu niet podľa jeho názoru čo vytknúť. Podľa žalovaného žalobca v predmetnom konaní len opakuje argumentáciu, ktorú uviedol pred súdom prvej inštancie, a tak v tejto súvislosti jeho odvolanie predstavuje len repetíciu subjektívneho výkladu skutočnosti a bez potrebnej reflexii nielen

na vykonané dokazovanie , procesnú obranu produkovanú žalovaným, ale ani na právne závery súdu prvej inštancie, ktoré v potrebnom rozsahu podali na procesný úkon žalobcu ako obranu žalovaného odpoveďou v zákonom požadovanom rozsahu. Opätovne to aj žalobca a to v rozpore s vykonaným dokazovaním prednášal svoje názory, ktoré sú v rozpore s ním predloženými listinnými dôkazmi a tieto názory opätovne sa tendenčne pokúša vykladať. Nedôvodne tak žalobca brojí voči rozsudku okresného súdu, napríklad tým, že súd nevyvážene vyhodnotil dôkazy a selektívne označil dôkazy v neprospech žalobcu, pričom dôkazom v prospech žalobcu nevenoval rovnakú pozornosť. Takéto tvrdenie žalobcu nie sú pravdivé a neobstoja ani len v časti. Žalovaný má za to, že žiadnu zodpovednosť vzťah zo zodpovednosti za škodu medzi žalobcom ako bývalým klientom a žalovaným ako jeho bývalým advokátom nevznikol a preto nemohli žalobcovi ani vzniknúť nároky na náhradu škodu z tohto zodpovednostného vzťahu. Súd prvej inštancie dôkladne vyhodnotil právnu argumentáciu žalobcu a dospel k záveru, že nároky žalobcu na náhradu škody nie sú dôvodné, keďže nedošlo ku kumulatívne naplneniu zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. To, že si súd sa pri svojej rozhodovacej činnosti čiastočne osvojil výsledky produkované procesnej obrany žalovaného nemožno účinne procesne súdnemu rozhodnutiu vytýkať a nespôsobuje to ani nezákonnosť a nespravodlivosť predmetného súdneho rozhodnutia. Má za to, že súd prvej inštancie svoje závery prijal v náležitom rozsahu a ktoré aj oprel o konkrétnom judikatúru najvyšších súdnych autorít. Žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a zároveň priznal, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

58. K uvedenému vyjadreniu sa už žalobca nevyjadril.

59. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovení § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon číslo 160/2015 Z.z, ďalej iba „CSP“, platný od 1.7.2016) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP (a contrario) a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ustanovení § 387 ods. 1 CSP.

60. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

61. Odvolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu sa účinne zaoberať námietkami a argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29.04.1993, nálezu Ústavného súdu sp. zn.II. ÚS 410/2006).

62. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní , aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

63. Odvolací súd v prvom rade poukazuje, že dokazovanie je jedným zo základných inštitútov civilného procesu a aby súd vedel vec riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Pri koncipovaní CSP zákonodarca do ustanovenia § 185 CSP zaviedol princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie , že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov , ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Môže vykonať len tie dôkazy, ktoré mu navrhli strany sporu. Z tohto pohľadu však žalobca nepreukázal v tomto konaní kumulatívne splnenie

všetkých ,troch predpokladov na ktorých je založená zodpovednosť advokáta v súvislosti s výkonom advokácie a ktoré dostatočne popísal a aj náležite odôvodnil súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. (bod 46 rozsudku a nasl .)

64. Ďalej odvolací súd poukazuje, že takzvané dôkazné bremeno, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jej tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je tak umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, pretože výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia týchto skutočností ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky . Ak žalobca teda tvrdí , je daná zodpovednosť žalovaného ako advokáta pri jeho výkone jeho činnosti , bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti.

65. Odvolací súd poukazuje na jeden zo základných princípov upravený v ustanovení § 185 CSP a to je princíp formálnej pravdy, ktorý predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Formálnou pravdou sa tak rozumie stav, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov , ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak musí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu ako mu ho vykreslia strany sporu so svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú inteligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Podľa § 185 môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Iba výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu, avšak ide o prípady, kde je kladený zvýšený dôraz na ochranu práv a oprávnených záujmov jednej zo strán v predmetnej veci podľa názoru odvolacieho súdu nejde o spotrebiteľský spor, čo v takomto prípade by bol zachovaný princíp materiálnej pravdy. V preskúmvanej veci však platí princíp formálnej pravdy, z uvedeného sa preto prioritizuje procesná aktivita procesných strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana má právo sa oboznámiť a reagovať na tvrdenia a dôkazné návrhy protistrany. Ide o kontradiktórny proces, kde proti sebe stoja 2 strany sporu s protichodným záujmom na jeho výsledku. Aj v čase odvolacieho konania preto súd vychádzal z uvedených ustanovení CSP.

66. Keďže preskúmvanú vec možno považovať aj za vec spotrebiteľskú, tak ako tvrdí žalobca, súd prvej inštancie mohol vykonať síce aj iné dôkazy , ako navrhli strany sporu, avšak to by nemalo vplyv na posúdenie všetkých predpokladov vzniku škody a tým aj prijatie ním vysloveného záveru o absencii zodpovednosti žalovaného. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a zrozumiteľne a jasne pomenoval možné predpoklady vzniku prípadnej zodpovednosti žalovaného a konštatoval ich nepreukázanie žalobcom. Nakoniec, ani samotný žalobca nepoprel, že mal záujem podať žalobu na náhradu škody voči všetkým ním označeným subjektom , pričom žiaden platný hmotnoprávny ani procesno-právny predpis podanie takejto žaloby nevylučuje. Aj odvolací súd má za to , že žalovaný konal výlučne v intenciách pokynov žalobcu.

67. Odvolací súd preto po preskúmaní napadnutého rozhodnutia aj konanie, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správny skutkovým zisteniam a návrh žalobcu aj správne právne posúdil.

68. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 CSP, odvolací súd opätovne konštatuje správnosť týchto dôvodov a podstatných bodoch na ne odkazuje.

69. Súčasne odvolací súd preskúmal aj námietky vyjadrené odvolaním a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, pretože v konečnom dôsledku nemôžu prívodiť zmenu zisteného skutkového i právneho stavu.

70. Odvolací súd preskúmal, vzhľadom na podané odvolanie žalobcu aj proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré žalobca ničím neodôvodnil. Odvolací súd konštatuje správnosť a zákonnosť aj tohto výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

71. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje aj s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie v časti o trovách konania, ktoré považuje za vecne správny. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalovanému, ktorý aj v odvolacom v konaní bol plne úspešný v rozsahu 100 %, čo vyplýva z ustanovení § 255 ods. 1 CSP.

72. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).